

Alja Špiljak,
karmična
regresoterapevtka

Karmične zgodbe (3)

Že davno **bi lahko kričala** **IN PELA**

Z grlom je imela težave od malega. In z nezaupanjem. In z občutkom izločenosti, da ne spada nikamor. Sama je vse razumela, vsakega človeka je lahko začutila, njegovo stisko, počutje, ki ga je marsikdo skrival pred okolico in zaigral veselje, neobremenjenost, vse tisto, da ga je okolica sprejela in hkrati pustila pri miru s kakimi nadležnimi vprašanji. In se je že kot majhna spraševala, kaj je tisto, kar skrivajo ljudje za svojimi veselimi obrazi, in zakaj to skrivajo. Kaj jih pelje v prenašanje, v igranje, kakšna stiska je za tem.

Poskušala je vse razumeti, vzgibe ljudi, da naredijo nekaj tako in ne drugače, poskušala je razumeti, zakaj oče sosedovega fanta, njenega otroškega prijatelja, vsake toliko znori in pretepe vso družino in zakaj se mu nihče ne upre. Razumela in čutila je stisko malega prijatelja, in bila začudena, kako je lahko sosedov stric do nje in njenih vedno prijazen, prijeten, tudi dober in srčen, doma pa postane zver. In ne čuti strahu svojih otrok, majhnih neboglencev, za katere je bil on večji od življenja, močnejši od boga, saj jih je imel popolnoma v rokah, od njega je bilo odvisno, ali se bodo lahko sprostili in dan preživeli brez strahu ali pa jih bo spet strah. Strah za mamo, strah zase.

Bila je bistra punčka, nadpovprečno nadarjena, se je glasila ocena učiteljev. Veliko se je od nje pričakovalo. Da vse zmore, saj je to tudi dokazala. »Učiš se zase,« ji je vedno rekla mama, in še, »glej, da mi ne boš delala sramote.« In bilo jo je sram, da bi kdaj pokazala, da česa ne razume, saj je vendar bistra in mama pričakuje, da ji ne bo delala sramote. In je začela vse skrivati. Vse svoje dvome, vprašanja, negotovosti, morala je vendar dokazati, da je vredna zaupanja. Mama to pričakuje, okolica to pričakuje, tudi sama navsezadnje to pričakuje. In v sebi ve, da v resnici zmore. A jo je marsikaj bolelo. Bolela jo je bolečina drugih, ki jo videla v njihovih očeh, krivica, ki se je komu zgodila, bolela jo je stiska otrok, še posebno jo je bolela stiska živali. O vsem tem se

je pogovarjala samo s svojim majhnim kužkom, on je vse razumel. Za druge je bila »preobčutljiva«, takšno je pač življenje, so bili najpogostejši odgovori. Nihče se ni ukvarjal s stisko drugega, ker je »takšno pač življenje«. Za njo pa to ni bilo dovolj. Ja, takšno je življenje, ker nihče nič ne naredi. To je bilo njeno mnenje. In si je že majhna obljubila dvoje: da ne bo lagala, ker je je dovolj skupaj, da si upa vedno po-

Obljubila si je, da ne bo molče gledala nasilja ali krivic, ampak se bo vedno borila za šibke in trpinčene.***

A angine so se ponavljale. Dokler ji niso nazadnje odstranili mandeljnov in še kaj in ji majhni, pri desetih letih, naročili, da ne sme glasno govoriti, peti, šepetati, napenjati glasilk ... In je vso osnovno in srednjo šolo pri glasbenem pouku molčala, ko so drugi peli. Imela je čedalje večje težave z glasom. Dokler ji ni mama nekega dne omenila, mimo-grede, v pogovoru, ko je bila deklica že odrasla mlada ženska, da so pri naslednjem pregledu ugotovili, da se je grlo lepo popravilo – a ji tega ni omenila. Pozabila je, je potem pojasnila. In deklica je vso odraščajočo dobo večinoma molčala ... Takrat je zasovražila mamo, njeno brezbriznost, njeno nerazumevanje, kaj ji je s tem naredila, to, da je gledala vsa leta, kako se punčka muči zaradi svojega glasu, a je ni potolažila, jo spodbudila, ji navsezadnje povedala, da zdaj pa sme peti, kričati, šepetati ... In se je še bolj odmaknila od bližnjih, še bolj čutila, kako nima opore, kako je odvisna od sebe, a glas je dobil moč! Takrat je tudi dojela, kako moč imajo misli, kako je navsezadnje vse odvisno od njih. Isti hip, ko so možgani dojeli, da je vse v redu z glasilkami, je glas postal močan, prodoren, jasen. Nikoli več ga ni izgubila.

PRVA ZGODBA

Bila je deček v starem Egiptu. Sin premožnih in uglednih staršev, blizu ljudem na dvoru, tudi sam neke vrste princ. Imel je svojega učitelja, ki ga je ljubil in mu popolnoma zaupal. Učitelj je bil druge veroizpovedi, šolan človek, a nižje kaste, neugleden in predvsem napačnega izvora. Dečka je učil o astronomiji, o zgodovini, matematiki, učil ga je vsega, učil ga je o življenju. Bila sta zaveznika, učitelj mu je bil od vseh ljudi najbližji. Nekoč sta bila v neki kripti, nekeje v kletnih prostorih, ki so bili bogato okrašeni, še posebno stene so bile umetno pobarvane. Bila je učna ura. Deček je za hip obrnil hrbet učitelju, nekaj je pritegnilo njegovo pozornost, tedaj pa ga je učitelj napadel izza hrba in mu z nožem prerezal vrat. Kot je pozneje ozavestila v procesih, je bil vzrok za to dejanje ljubosumnost na dečka, na njegove velike prirojene sposobnosti, na njegovo bistrost, vesel, plemenit značaj, na udobno življenje, na vse, kar je imel. Črna ljubosumnost, zavist, tudi nesprejetost lastnega položaja je dečka stala življenje. V duši pa je ostala globoka rana. Popoln šok, popolna nepripravljenost na napad; čisto zaupanje, srčna odprtost – in čista izdaja človeka, ki mu je ta mladi človek popolnoma zaupal.

Se je takrat prvič zasadilo to globoko nezaupanje do ljudi? In ta potreba, da je treba skrivati svoje znanje, svoje sposobnosti, ta strah, da

če se pokažeš v vsem svojem siju, svoji moči, svojem znanju, v svojih najlepših vrlinah, ti bodo škodili, se obrnili proti tebi, ti navsezadnje stregli po življenju? Strah pred uspehom, ker potem se vpletejo bližnji in vse izgubiš?

DRUGO ŽIVLJENJE

Nedolžna mlada ženska. Živi sama z babico. Vaške ženske je ne marajo, ne sprejmejo, ne pogovarjajo se z njo, kar dekle zelo boli. Ne razume njihovega vedenja. Ne razume v svoji preprostosti, čistosti, da je zadaj grdo ljubosumje. Obsodijo jo, da je zapeljevala njihove može, in jo na trgu zasramujejo, ji strgajo obleko in jo kamenjajo. Moške je sram početja teh žensk. Mlada ženska čuti hromeči strah, zbeganost, sram. Ne razume. Njeno srce se popolnoma zapre. Počuti se zaznamovano, kot da bi imela na sebi znamenje ... pokaže se Davidova zvezda. Kot da ne spada nikamor. Čuti se velika želja po tem, da bi kam spadala, a kot da ne spada nikamor. Pojavi se globoko nezaupanje do vseh ljudi, še posebno do žensk. In občutek, da ni opremljena za to življenje, da je preveč naivna.

ŠE ENO ŽIVLJENJE

Močan mlad možki, kovač, živi svoje umirjeno življenje, čuti se, da ima srečno družinsko življenje, čuti se velika povezanost med njim in ženo, razumevanje, močna dušna povezava. Njegove sposobnosti niso le sposobnosti navadnega kovača, ampak kot da kuje zlato, zlate izdelke, meče in drugo, bogato okrašene s simboli, znaki. Kadar dela, kadar je v stiku z ognjem, kovino in zrakom ter dela, je popolno povezan z energijami Vesolja, kot da postane eno s Soncem, ognjem, kovino, Vesoljem. Čuti se popolno razumevanje delovanja Narave in Vesolja, čuti se popolno zlitje s temi energijami. In velika moč in ustvarjalnost, zmožnost manifestacije. Človek, ki se ima popolnoma v oblasti, ki pozna svoje talente in samo deluje. Popolnoma predano, iz moči in ljubezni. Zdrav človek. Ki se bri-ga zase in svoje življenje. Ki pomaga drugim v stiski in se potem umakne, ne potrebuje zahvale, ne potrebuje potrditve. Človek, ki ga okolica ceni, a kot da je predan nečemu višjemu, večjemu razumevanju življenja, obstoja. K njemu prihaja uglednik v črnem. Da mu podkuje konja. Čutiti je njegove neiskrene oči. A kot da se kovač ne zmeni za to, kot da niti ne opazi. Opravi delo kot vedno. Čutiti je njegovo zaupanje sebi in svoji življenjski moči. Prezre znake morebitne nevarnosti. Nekoč ga uglednik po krivem nečesa obtoži in kovača kaznujejo tako, da mu prebodejo grlo s kopjem.

ŽRTEV IN SPOZNAVJA

Še je bilo podobnih uvidov, srečanj s preteklostjo, zelo davno in bližnjo. Počasi je začela dojemati, da ima večina teh izkušenj še eno skupno točko: počasi se je rojevala žrtev. Svojo moč je že davno predala. Toda poleg tega spoznanja se je rodilo še eno pomembno spoznanje: da ima v tem življenju možnost to spremeniti. Vse jasneje se zaveda vzorcev, ki jo držijo v stiski, z nenehno osebno rastjo vse bolj prepozna tudi zgodbe teh vzorcev, njihov nastanek, vse bolj prepozna tudi skupne točke in dejstvo, da ima moč to spremeniti. Odločila se je, da bo vzela svojo moč nazaj. Da bo njeno grlo spet s polno močjo govorilo, pelo, se izražalo. Ve, da dela velikanske premike. Vidi rezultate, vidi razliko, vidi, kako je že zdaj vsa drugačna. Spozna, znova, da ima moč kreiranja v svojih rokah. Kreiranja svoje Zgodbe tako, kot želi in čuti, da je zanj najbolj prav.

Meri Verdinek,
Stik z dušami

Utelešenje na Zemljo

Vsaka duša

pride s svojim
POSLANSTVOM

Poslanstvo ... Kaj sploh pomeni ta beseda? Jo poznamo, razumemo? Slovar slovenskega knjižnega jezika poslanstvo pojasnjuje kot »kar je komu zaupano, da naredi, opravi v korist določene širše skupnosti, navadno v meddržavnih odnosih« ali kot »kar je smisel, bistvo dejavnosti, obstoja koga«.

be razlagi lahko sprejmemo tudi za razlago poslanstva duše. Duša, energija se naseli v obleko – tako so duše med mojo komunikacijo z njimi poimenovala telo – in začne bivati. Ne zavedamo se takoj, zakaj smo pravzaprav tu. Kar nekaj let mine, da se kot človek, utelešena duša, naučimo in navadimo bivati na tem planetu.

Ko usvojimo vse, za življenje tu pomembno znanje, torej kako jesti, piti, govoriti, se premikati, in ko običajno usvojimo že za kar nekaj let znanja, pa pridemo v fazo raziskovanja samega sebe, odkrivanja naše globine, naše duše. Pri nekaterih se to časovno po letih zgodi prej, pri drugih pozneje. Nikoli ni prezgodaj in nikoli ni prepozno. Nekateri to začno početi bolj, nekateri na manj zavestni ravni. Vedno se vse dogaja v pravi časovnici, ob pravem času, kot na Zemlji pogosto rečemo. A čas obstaja zgolj na Zemlji. Kljub temu pa si ga zaradi lažjega razumevanja nekako predstavljamo tudi v dušnem svetu.

VEČNO ISKANJE

Ko torej preidemo v raziskovanje sebe, svoje-ga namena obstoja tu, se prej ali slej srečamo

z besedo poslanstvo. Odkriti želimo, zakaj smo tu. Kaj je tisto, kar naj bi počeli tu, da bomo izpolnili namen prihoda sem. Iščemo, kaj nam je vseč, kaj radi počnemo, v čem smo dobri, v čem odlični, kaj nas ne privlači in zakaj ne. Z najrazličnejšimi dogodki, povezavami z ljudmi, učenjem najrazličnejših znanj se v nas nabira zakladnica izkušenj, ki nas oblikujejo. A vedno, prav vsakomur, le ob različnem času, se zgodi, da začuti, da je nekaj »tisto«. Tisto pravo, ob čemer mu poje srce, ob čemer pleše duša. Veselje, sreča, pomirjenost, zaupanje, sproščenost, lahkotnost, izpopolnjenost ... Vse to lahko začutimo, ko udejanjamo svoje poslanstvo. Ali kot bi poenostavljeno rekli na Zemlji, to je to.

PREPLET ZGODB

Se lahko zgodi, da nekdo ne odkrije svojega poslanstva, svojega namena, zakaj je prišel na Zemljo? Seveda se lahko, a po navadi gre tu le za to, da svojega poslanstva ne more definirati, ubesediti. Vsakdo živi na Zemlji s svojim poslanstvom, ki pa je pri nekaterih bolj, pri drugih manj izrazit. Lahko na Zemlji živimo tudi tako, da ne izpolnjujemo svojega poslanstva? Ja, tudi to se lahko zgodi. Ampak uganite kaj – tudi to je ena od možnih, zelo pomembnih lekcij, ki se jih je duša prišla naučit na Zemljo. Iskati sebe. Iskati in morda nikoli zares najti. Izkusiti ogromno različnih izkušenj, biti vedno v iskanju. In tudi to ima lahko v ozadju skrito poslanstvo, npr. da ob nenehnem iskanju samega sebe sreča ogromno ljudi, ki jim, nezavedno, s svojim iskanjem pomaga – in oni njemu. Tu se zgodbe življenja in poslanstev lahko neskončno prepletajo, včasih celo zapletejo, zato se ne bomo pregloboko spuščali v to. Najmodrejše je tu vedeti, da je vedno vse in vsak na pravem mestu ob pravem trenutku, da izkusi točno tisto, kar mora izkusiti tisti hip.

DRUGAČNA USMERITEV

Predvidevamo, da želimo odkriti, ubesediti svoje poslanstvo. V življenju smo že pridobili kar nekaj znanja, izhajamo iz tega, da imamo za seboj že vsaj 20 let življenja na Zemlji. 20 let – dobro pomislite, to je že kar nekaj, mar ne? To je ogromno izkušenj, ogromno interakcij z drugimi utelešenimi dušami. Vemo, kaj nam je vseč, kaj radi počnemo in česa ne. Nekateri se pri 20 letih začno »iskati«. Ko začutimo, da potrebujemo neko trdnost, mirnost v sebi. Usmerimo se v tisto, kar nas najbolj pritegne. In se začnemo drugače učiti.

Odkrijemo svoj notranji svet, kamor se začnemo vračati po odgovore na svoja vprašanja. Prej smo jih postavljali navzven, ljudem okoli nas, svetu zunaj, danes pa jih postavljamo sebi, svojemu srcu, svoji duši. In potrpežljivo čakamo, kaj nam bo povedala. Čakamo, da bomo dobili notranji vzvod za premik naprej. Kam? Nekam. V smer, kamor moramo.

OGLAŠANJE DUŠE

Ko preidemo v tovrstno doživljanje izkušenj in življenja, se v nas začne krepiti glas duše, ki ne odneha. Ki nam govori, kam moramo, da

bomo izpolnjevali svojo inkarnacijo. Seveda je povsem normalno, da ta dušni kompas včasih preslišimo, včasih namenoma, včasih se preprosto zgodi. Včasih ga ne želimo slišati, ker nas duša usmerja v nekaj, kar se nam zdi težko. In nas naš notranji prijatelj, ki mu pravimo »ego«, prijazno opomni, da ni treba, da naredimo ta korak, da smo lahko, kjer smo (beri: v coni udobja, ki pa to pravzaprav ni, saj je resnična cona udobja tista, v kateri in kadar počnemo tisto, za kar smo tu), ali pa celo, da lahko gremo v drugo smer, kot nam pravi naša duša. Pa vendar kar hitro ugotovimo, da je modrejše poslušati glas duše kot pa »prijatelja ega«. Kajti duša bo vztrajala. Ne bo nas pustila nekje tavati in izgubljeni dragoceno energijo in zemeljski čas. Duša želi, da napredujemo. Duša zahteva napredek, zato je vse usmerjeno v to, da se odkrijemo. Da počnemo tisto, kar moramo, in – uganite – v tem smo v resnici najboljši.

Ali je opravljanje, udejstvovanje dušnega poslanstva vedno lahko, brez težav in izzivov? Ni. Zakaj pa ne, če naj bi bilo lahkotno? Zato ker se tudi z udejstvovanjem poslanstva še vedno učimo, izkušamo, rastemo. Iščemo še boljšo različico sebe, kako lahko naredim in živim še bolje? Kot duša se stalno učimo, tudi takrat, ko lahko deloma rečemo, da smo našli in opravljamo svoje poslanstvo. In naj razložim s primerom, da bo nekoliko lažje.

OSEBNA IZKUŠNJA

Sama sem svoje poslanstvo v tem, da sem stik z dušami, odkrila, morda lahko rečem ubesedila, šele po odhodu naše babice. Moja duša je vedela, zakaj je tu, že kot otrok sem delček svojega poslanstva udejanjala, a daleč od tega, da bi razumela z umom (ki, glejte, no, zlomka, vedno zahteva neko razumevanje ...), kaj se dogaja, zakaj se dogaja ... Ko je babica odšla, sem bila stara 21 let. Takrat se je moja pot odkri-

vanja in predvsem zavedanja poslanstva začela, a kot si verjetno lahko predstavljate, tudi jaz nisem dobila nekega pisma, v katerem je bilo zapisano, kaj je moje poslanstvo, zakaj je in kako naj ga izpolnujem. Vse to sem spoznala in se naučila ter se še vedno učim z različnimi izkušnjami, v odnosih z drugimi ljudmi, s poslušanjem sebe, v določenem obdobju z meditacijami ipd. Vse to me je pripeljalo do tega, da sem danes tu, kjer sem.

Pa sem na pravem mestu in bom vedno tukaj? Da, sem na pravem mestu za ta čas, sem, kjer in kolikor zmorem v tem trenutku. In tako je popolnoma v redu. Morda bom že v naslednjem trenutku drugje, morda bom spoznala še kakšno pomembno informacijo, ki me bo preoblikovala, morda mi bo dala drugačen pogled na poslanstvo, modra bom celo ugotovila, da je moje poslanstvo še ali celo kaj drugega. Dopusčam to možnost. Ker je tako lahkotneje živeti, kot pa da se oklenemo nečesa in tega za nobeno ceno ne izpustimo.

Pravzaprav imamo več poslanstev, ki pa jih v različnih obdobjih bivanja na Zemlji opravljamo in doživljamo različno dolgo. Nič ni točno določene-ga, hkrati pa je vse določeno. Določeno v našem dušnem načrtu, ki

ga naš um ne pozna, zato je to neskončna igra odkrivanja, izkušanja, kot bi rekli na Zemlji, vzponov in padcev. A duše jih ne poimenujejo tako – duše pravijo, da je vse samo izkušnja. Naš um ji nato obesi pozitivni ali negativni predznak. In morda je to slabost, da um določi plus ali minus, kajti če določi minus, nam je to vselej težje sprejeti. Če pa bi na vse gledali kot izkušnjo, ki nas pili, ki našo dušo brusi v diamant, bi se tudi skozi »težke« preizkušnje veselili tistega, kar nam ta izkušnja prinaša.

DOPUŠČAJTE SI

Zaupajte si, da morda, čeprav ste svoje poslanstvo že odkrili, z udejstvovanjem in izkušanjem hodite naproti drugemu. Morda je to za vas glavno poslanstvo za celoten preostanek vašega bivanja na

Zemlji a dopuščajte možnost, da se še bolj izpopolni. Morda pa svojega poslanstva še niste odkrili ali ga morda samo niste (še) ubesedili. Dopusčajte možnost, da ga tudi tako povsem enakovredno opravljate. Dopusčite si, da ste v vsakem trenutku najboljša različica sebe, in se z zavedanjem tega sprejmite, kolikor se v tem trenutku lahko.

Normalno je, da dušni kompas včasih preslišimo, včasih namenoma, včasih se preprosto zgodi.